

LUMA BERRIEN AZTARNAK

Ikastolara bidean

Miren DESKARGA

Astehena da, asteburua primerakoa izan da, baina gaur ikastolako lagunak ikusteko gogo dut.

— Amatz... amatz, egun on...

«Entzule maiteok, iada goizeko zortziak ditugu», esan du irratiko neskak... Zer arraroa amatzok oraindik ez esnatu izana...

— Amatzooooo, egun on.

Arropa aurreko gauean prestatu nuen, denbora gehiago galdu gabe kulero garbiak gau mahaitik hartu, Olentzerok utzitako galtza urdinak eta atorra arrosa jantzi ditut. Oso harrituta nago, amatzok esnatzen nau ni beti, baina azkenaldian oso arraro dabil.

Mutil-lagun berriarekin hasi zenetik gauza arraroak egiten ditu amatzok...

Ostiralean ohera sartu nintzenean behan soinu arraroak entzun nituen eta ezkutuka eskailera ondora joan nintzen begiratzera, nire amatzok Mikelen gainean biluzik zegoen eta mugimendu arraroak egiten zituzten, arnasestuka zebiltzan...

Larunbat goizean nire logelara etorri eta sentimenduei buruz hitz egiten hasi zitzaidan amatzok, eta Mikel maite zuela, eta gurekin bizitzera etorri behar zuela esan zidan... Nik galdetu nion ea zergatik aita joan eta Mikel etortzen zen orain, baina erantzunik gabeko galdera izan zen...

Igandean, inoiz ez bezala, amatzok kantari, dantzari eta pozik ibili zen, eta gauean Mikel gurera hurbildu zenean algaraka eta irribarretsu zegoen ni oheratzerakotan, baina ondoren soinu arraroak entzun nituen, ez ostiral gauekoak bezelakoak...

Amatzokengana hurbilduko naiz ezkutuka. «A zer ikara emago diodana!»

Amatzok ikara emango diot, isil-isilik hurbilduko natzaio eta goxo-goxo iratzarriko dut, berak ni egunero iratzartzen nauen moduan.

Irratiaren bolumena pixka bat gehituko dut musika eta guzti esnatzeko... A zer sorpresa hartuko duena!

«Apareciste una noche fría con olor a tabaco sucio y a ginebra y el miedo ya me recorría...»

Ate ondora joan eta amatzok oraindik ere ohean dago.

— Amatzok, egun on, kaixo, goizeko zortziak dira iada, ikastolara joateko prestatu naiz.

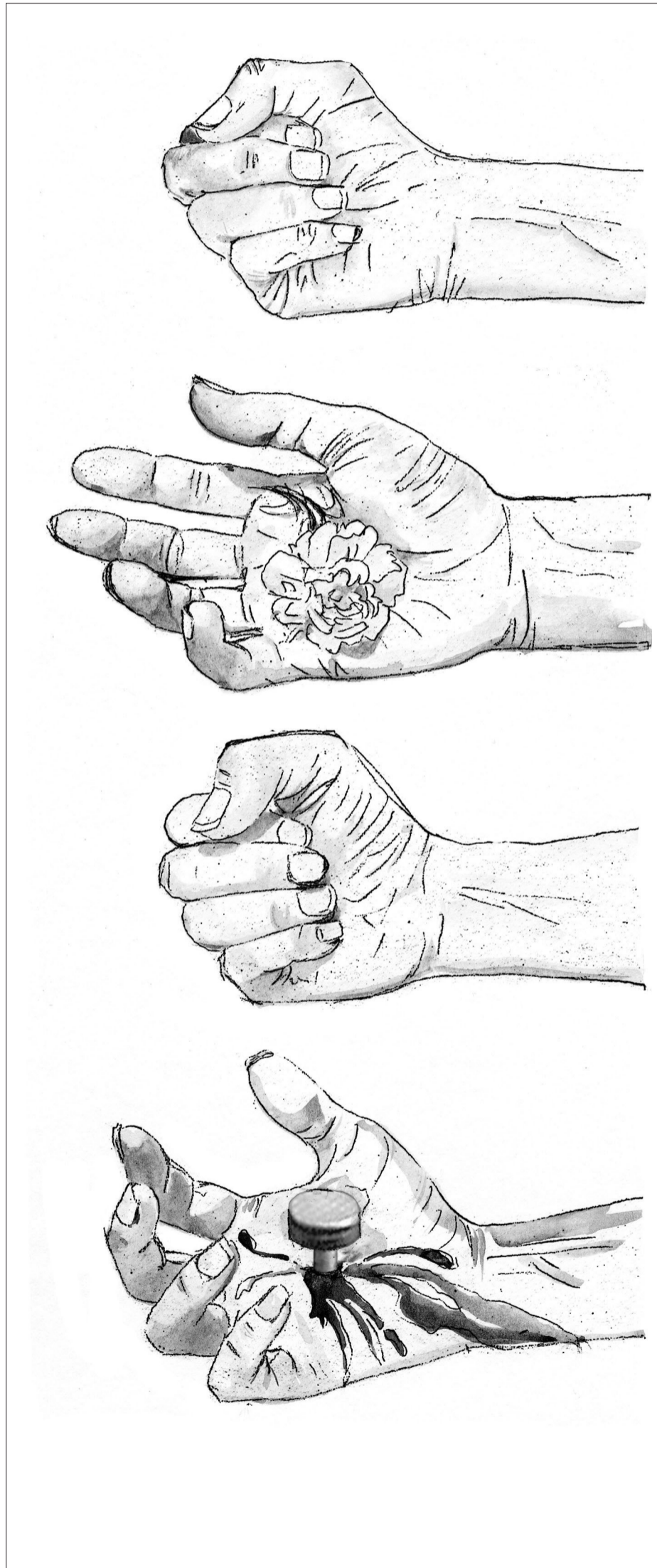
Amatzok ohe ondoan nago erantzun baten zain, baina alferrik...

Orduantxe konturatu naiz ama negarrez ari dela, eta bihotza erdibitu zait.

Aurreko gauean Mikel —bere mutil-lagun berria— etorri zenean hain zegoen pozik... Ni oheratzean algar batean zebilen amatzok, eta orain negar-zotinka!

Ez da amatzok negarrez ikusten dudan lehenengo aldia, azken aldia aitak etxetik alde egin zuenean izan zen.

Amatzok gau oso bat eman zuen negarrez eta hurrengo egunean ere egun osoa ohean eman zuen... Aitatzok eta amatzok beti haserre zebiltzan, tontakeriengatik haserre, oihuka, eta ni nire logelan ezer ulertu eta entzuten ez duenaren plantak egiten nire ohean negar eta negar...

Baina gaurko negarra desberdina da, eta niri ere, nahiz gertatutakoa ez ulertu, begiak bete zaizkit, sabelean korapilo bat jarri eta listua irensterakoan mina somatzen dut...

Amatzok ohean sartu eta amatzok besarkatzen saiatu naiz. Amatzok aurpegi parean jarri eta harrituta, ikaratuta eta ezintasunez begiratzen diodan bitartean, amatzok bi eskuak aurpegian dauzka.

«Tu cara de niño guapo se lo ha ido comiendo...»

Zerbait estali edo ezkutatu nahian bezala, zerbaitekin lotsatuko balitz bezala...

«Una vez más no por favor que estoy cansada y no puedo con el corazón...»

Nire bi eskutxoak amatzok eskuen gainean jarri eta, samurki laztanduz, musu bana eman diet amatzok eskuei eta poliki-poliki amatzok aurpegia ikusi ahal izan izan dut... Nire ustekabea izugarria izan da, amatzok aurpegia ubeldua dauka, begi bat belztua, bekaina puztua eta aho ingurua odolez estalia!

— Zer gertatu zaizu amatzok? Galdetu orduko ni negarrez hasi naiz amatzok begietara, sudurrera, ahora, begietara begira, negarrez amaren magalean, biok gure mina ezin soleituz...

Amatzok ez nau begietara begiratzen... lurrera, paretetara, leihora begiratzen du, lotsatzeko zerbait egin izan balu bezala...

— Zer gertatu zaizu amatzok?, galdetu diot berriz ere, nahiz negarrak hitz egiten utzi ez...

—Laztana, ez da ezer..., erantzun dit amatzok negar-zotinka. —Gaur gauean komunera joatean zerbaitekin estropezu egin eta ate ondoan erori eta min hartu dut. Lasai maitia, ez da ezer eta, ez egin negar ene polit horrek... Orain har ezazu ha maiketakoa eta zoaz poliki-poliki ikastolara, eguerdian bazkaria prest edukiko dut eta ordura arte polita. Joan lasai ene laztan hori, amatzok ongi dago...

— Mikeli deituko diot laguntzera etor dadin amatzok...

— Ez maitia, Mikeli ez.

Nire motxila eta gosaria hartu eta ikastolarantz noa. MP3a piztu dut...

«Apareciste una noche fría con olor a tabaco sucio y a ginebra y el miedo ya me recorría...»

«Una vez más no por favor que estoy cansada y no puedo con el corazón...»

«Malo, malo, malo eres no se daña a quién se quiere no... tonto, tonto, tonto eres no te pienses mejor que las mujeres...»

Eta ikastolara bidean, irratiko abestia entzun eta begiak busti zaizkit, bihotza erdibitu...

Bihotza minez, negarrez eta buruan behin eta berriz etenki amatzok azken esaldia:

— Ez maitia, Mikeli ez...

Ez maitia, Mikeli ez...